

17 Čukčuk otrokom dokaže, da škratje obstajajo

Stari škrat je le še zagrabil svojo škratovsko čepico in že je tekkel, kolikor so ga krive noge nesle, v smer, kamor je letel čukec.

Čukčuk je poiskal Aljaža in mu rekel: „Zberi vse otroke pred velikim bukovim panjem. Ko zaskovikam, naj vsi prižgejo svetilke in osvetlijo panj ... In ne pozabite zaploskati!“

Čukčuk se je vrnil k sopihajočemu škratu.

„Vse je urejeno. Ali ste pripravljeni na veliki nastop?“

Škrat je pomenljivo prikimal.

Čukčuk je zaskovikal. Vse svetilke so zažarele in oder je obsijala bleščeča svetloba.

„No, stopite zdaj na oder. Saj vas menda ni strah!“

Škrat si je popravil kapo in rob starega, umazanega suknjiča, globoko pogoltnil slino in z zadržanim korakom počasi stopil v svetlobo.

Otroci so zadržali dih. Najprej ni bilo slišati niti glasu: pred njimi je stal pravi pravcati škrat. Star in krmežljiv, z dolgimi brki in grbastim nosom. Nihče se ni upal premakniti. Tudi škrat je obstal kot prikovan. Zrl je v občinstvo in poskušal videti obraze otrok, čeprav ga je slepila močna svetloba. Potem pa se je nekoliko otresel treme in stopil še korak naprej in se narahlo priklonil. Takrat so se iz otroških grl utrgali kriki navdušenja. Vse je završalo in glasno ploskanje je odmevalo po tihih, temnih dolinicah in do najvišjih vrhov s snegom pokrite gore.

Škrat se je še enkrat priklonil, zamožikal v odrske luči in hitro stekel s panja. Kar naenkrat mu je bilo dovolj slave. Njegovi trenutki so minili. Vse je bilo še mnogo lepše kot v sanjah, toda on je vendar le star

škrat sredi temne noči. Spati bi moral, ne nastopati.

„Hvala, Čukčuk. Bilo je nepozabno ... Toda raje grem spat nazaj pod svojo smreko ...“

„Jaz se moram zahvaliti vam, gospod Škrat. Pomagali ste mi dokazati otrokom, da to niso le zgodbe. ... In če sva že pri tem – tisto ni le vaša smreka ... Lahko noč ... in lepe sanje ...“

Škrat je godrnjaje lomastil domov.

„Da bom doživel kaj takega! Tega pa res nisem verjel ... To ti je bila noč! ... A to ni zame. Prestar sem že za take neumnosti.“

Čukčuk je odletel k otrokom. Ti so bili navdušeni, vzgojitelj pa si je še vedno mel oči; govoril si je: „Saj to ni res... Čakajte malo, to vendar ne more biti res!“

„No, Aljaž, zdaj verjameš?“

„Verjamem. Ne vem le, če bosta očka in mamica verjela meni, ko jima bom pripovedoval o svojih doživetjih na zimovanju.“

In še dolgo potem ko so otroci, debelo pokriti s toplimi odejami, ležali v posteljah v veliki sobi stare kočice, ko so bile luči že ugasnjene in je le še v lončeni peči prasketal ogenj, so tiho šepetali drug drugemu o tem, kar so videli. Ko so končno le zaspali s smehljaji na ustnicah, so sanjali o drobnih bitjih – škrahtih, ki živijo pod koreninami dreves in imajo tam prava majhna stanovanja, v njih pa majhne posteljice in majhne mizice in majhne stolčke in čisto majhne zobne ščetke ...

Nad mrzlim tihim gozdom se je jutranji mrak vse bolj umikal novemu dnevu.

Srna je malega srnjačka grela s svojim telesom. Veverička je spala svoje zimsko spanje.

Ob hladnem tolmunu je gozdna vila tiho pela in si umivala obraz z ledeno mrzlo vodo.

In škrat se je na svojem ležišču pod koreninami stare smreke zadovoljno pretegnil, in čeprav ni bil prepričan, ali je bilo vse res ali pa so bile le sanje, se je v polsnu srečno nasmehnil in smrčal dalje.